

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 558/2013-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. J. A., B., zastúpeného advokátom JUDr. P. T., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 20 S/11/2012 a jeho rozsudkom z 23. apríla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. J. A. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júla 2013 doručená sťažnosť JUDr. J. A. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn.

20 S/11/2012 a jeho rozsudkom z 23. apríla 2013 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že predmetom konania pred krajským súdom bolo preskúmavanie zákonnosti postupu Správy katastra T. (ďalej len „správa katastra“) vo vzťahu k zápisom vlastníckeho práva k súboru nehnuteľností (niekoľko desiatok pozemkov o výmere dosahujúcej 10 000 m² spolu so stavbou označenou ako národná kultúrna pamiatka), ktoré pôvodne patrili obchodnej spoločnosti L..., s. r. o. (ďalej aj „obchodná spoločnosť“). Obchodná spoločnosť, v mene ktorej konal opatrovník jej nezvestného konateľa, previedla nehnuteľnosti na právneho predchodcu sťažovateľa P. Ž. a (ďalej len „právny predchodca sťažovateľa“), pričom uvedený prevod sa uskutočnil bez schválenia tohto úkonu realizovaného opatrovníkom súdom v zmysle § 28 Občianskeho zákonníka. Vklad vlastníckeho práva právneho predchodcu sťažovateľa bol napriek tomu správou katastra rozhodnutím č. V 1055/09 z 3. apríla 2009 povolený. Proti predmetnému rozhodnutiu správy katastra prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava (ďalej len „okresná prokuratúra“) podal 4. augusta 2009 protest s odôvodnením, že kúpna zmluva je neplatná, keďže opatrovník zastupujúci štatutárny orgán obchodnej spoločnosti nemal na právny úkon súhlas súdu v zmysle § 28 Občianskeho zákonníka a správa katastra si mala tento súhlas súdu od navrhovateľa vyžiadať.

Katastrálny úrad v Trnave (ďalej len „katastrálny úrad“) protestu prokurátora vyhovel a rozhodnutím č. Vo 3/2009 z 30. septembra 2009 rozhodnutie správy katastra č. V 1055/09 z 3. apríla 2009 o povolení vkladu vlastníckeho práva právneho predchodcu sťažovateľa do katastra nehnuteľností zrušil.

Proti predmetnému rozhodnutiu katastrálneho úradu sa právny predchodca sťažovateľa odvolal a Úrad geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky konajúci ako odvolací orgán zmenil uvedené rozhodnutie tak, že protestu prokurátora nevyhovel a rozhodnutie správy katastra o povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností potvrdil.

Okresná prokuratúra podala proti predmetnému rozhodnutiu odvolacieho orgánu, ktorým sa protestu prokuratúry nevyhovelo, žalobu o preskúmanie jeho zákonnosti. Krajský súd rozsudkom žalobu zamietol. Proti rozsudku prvostupňového súdu podala Krajská prokuratúra v Trnave odvolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom sp. zn. 1 Sžr/46/2011 zo 17. januára 2012 rozhodol, že odvolanie je dôvodné, pretože v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (nedostatok súhlasu súdu s právnym úkonom opatrovníka), a preto rozhodnutie správy katastra č. V 1055/09 z 3. apríla 2009 (ktorým bol povolený vklad vlastníckeho práva v prospech právneho predchodcu sťažovateľa) zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

Následne Okresný súd Trnava rozsudkom sp. zn. 27 C/153/2010 zo 16. februára 2012 právny úkon opatrovníka konateľa obchodnej spoločnosti neschválil.

Počas konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu a v čase, keď bola v katastri nehnuteľností zaznamenaná poznámka o podaní žaloby okresnou prokuratúrou o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správy katastra č. V 1055/09 z 3. apríla 2009 (rozhodnutie, ktorým nadobudol predmetné nehnuteľnosti právny predchodca sťažovateľa), previedol právny predchodca sťažovateľa nehnuteľnosti, ktorých sa sporný vklad týkal, kúpnymi zmluvami z 22. septembra 2010 na sťažovateľa. Vklad vlastníckeho práva na sťažovateľa bol následne rozhodnutiami správy katastra č. V 5258/10 a č. V 5257/10 povolený a nový stav bol zaznamenaný v katastri nehnuteľností.

Správa katastra na základe rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžr/46/2011 zo 17. januára 2012, ktorým bolo zrušené prechádzajúce rozhodnutie správy katastra o povolení vkladu vlastníckeho práva právneho predchodcu sťažovateľa k predmetným nehnuteľnostiam, vykonala záznam, ktorým zapísala ako vlastníka týchto nehnuteľností ich pôvodného vlastníka – obchodnú spoločnosť L..., s. r. o., a to namiesto sťažovateľa.

Sťažovateľ s postupom správy katastra nesúhlasil, tvrdiac, že konala protizákonne, keďže on nebol účastníkom konania vedeného pod sp. zn. 24 S/13/2010, a preto sa ani

rozsudok najvyššieho súdu vydaný v tomto konaní na neho nevzťahuje, a vzhľadom na to nemohol byť na jeho základe zmenený zápis jeho vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností. Na daný prípad sa podľa neho nevzťahuje §159a Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), podľa ktorého je pre účastníkov zmluvy, ktorej sa týka návrh na povolenie vkladu vecného práva podaný v čase, keď v katastri nehnuteľností bola vykonaná poznámka o súdnom konaní, záväzný výrok právoplatného rozsudku o určení vecného práva k nehnuteľnosti alebo o neplatnosti právneho úkonu, pričom rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžr/46/2011 zo 17. januára 2012 nie je takýmto rozhodnutím o vecnom práve, ale rozhodnutím správneho a procesného charakteru, a aj poznámka na listoch vlastníctva bola iba o žalobe v správnom konaní, ktorej predmetom bol len procedurálny postup vo vkladovom konaní, a nie vecné právo k predmetným nehnuteľnostiam. Sťažovateľ preto podal proti správe katastra, ktorá obnovila evidenčný stav vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam tak, že (ako už bolo uvedené) v katastri nehnuteľností zapísala ako ich vlastníka namiesto neho obchodnú spoločnosť L., s. r. o., žalobu, ktorou sa domáhal ochrany pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy. Sťažovateľ sa žalobou domáhal, aby krajský súd nariadil odstránenie nezákonného zásahu správy katastra do jeho práv.

Napadnutým rozsudkom krajského súdu bola žaloba sťažovateľa zamietnutá. Krajský súd v jeho odôvodnení okrem iného uviedol:

„Podľa osobitného zákona, ktorým v danom prípade je katastrálny zákon, sa nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti viaže na deň právoplatnosti rozhodnutia o povolení vkladu vlastníckeho práva, ktoré preto vo vzťahu k vzniku vlastníctva má konštitutívny charakter. Účinkom rozhodnutia zrušujúceho povolenia vkladu vlastníckeho práva nepochybne je zánik zapísaného vlastníckeho práva, preto takéto rozhodnutie je rozhodnutím o vecnom – vlastníckom práve tak, ako to predpokladajú ustanovenia §§ 44a a 159a O. s. p.

Nakoľko v čase podania návrhu na povolenie vkladu vlastníckeho práva navrhovateľa bola v katastri nehnuteľností na príslušných listoch vlastníctva vykonaná poznámka o podaní žaloby Okresnej prokuratúry Trnava na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu o povolení vkladu vlastníckeho práva č. V 1055/09 zo dňa 3. 4. 2009,

výsledkom ktorej je rozsudok NS SR I Sžr/46/2011, bola splnená podmienka ustanovenia § 159a O. s. p. pre to, aby tento rozsudok bol záväzný aj pre navrhovateľa ako účastníka kúpnej zmluvy...“

Proti napadnutému rozsudku podal sťažovateľ ústavnému súdu sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorej tvrdí, že krajský súd v ňom „*nesprávne vyhodnotil skutkový a právny stav a mal dospieť k záveru, že došlo k neoprávnenému zásahu štátnej správy SK Trnava (správy katastra, pozn.), ktorým bol navrhovateľ protiprávne zbavený vlastníctva bez náležitého právneho titulu a dôvodu, čím boli hrubo porušené jeho zákonom garantované vlastnícke práva... Konanie na KS Trnava (krajský súd, pozn.) napriek viacerým výzvam o urýchlenie konania trvalo neprimerane dlho a bez akéhokoľvek procesného úkonu.“*

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby „*ústavný súd vyhovel sťažnosti, svojím rozhodnutím vyslovil, že Krajský súd v Trnave sp. zn.: 20 S 11/2012 z 23. 4. 2013 porušil Ústavu SR a to v práve občana SR na spravodlivé a zákonné rozhodnutie, ako aj rozhodnutie v primeranej dobe, zrušil rozhodnutie Krajský súd v Trnave sp. zn.: 20 S 11/2012 zo dňa 23. 4. 2013, vec vrátil na ďalšie konanie, zakázal v ďalšom porušovaní občianskych práv sťažovateľa zo strany KS Trnava, SK Trnava“*. Napriek určitým formulačným nedostatkom ústavný súd, vychádzajúc z obsahu sťažnosti, ustálil, že sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu sťažnosťou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a vo vzťahu k postupu predchádzajúcemu jeho vydaniu porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody

(m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí takú interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera jej účel a význam, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov...

Podľa sťažovateľa je napadnutý rozsudok krajského súdu neakceptovateľný, pretože spočíva na nedostatočnom zistení skutkového stavu, nesprávnom právnom posúdení veci a navyše, konanie malo byť postihnuté inou vadou (bez jej bližšieho určenia sťažovateľom), ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Sťažovateľ okrem uvedenej všeobecnej námietky neuviedol žiadny podstatný argument, ktorý by mal spochybňovať ústavnú konformitu záverov obsiahnutých v napadnutom rozsudku krajského súdu, ale sústredil sa iba na námietky proti postupu a rozhodovaniu správy katastra. Ústavný súd z toho odvodzuje, že sťažovateľ namieta, že krajský súd tieto jeho námietky nevzal do úvahy a nevysporiadal sa s nimi ústavne konformným spôsobom.

Ťažisko argumentácie krajského súdu spočíva v tom, že rozsudok všeobecného súdu o návrhu prokurátora na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správy katastra o vklade vlastníckeho práva je v podstate rozsudkom s účinkom na tretie osoby v zmysle § 159a OSP, a preto odôvodňuje zmenu zápisu v katastri nehnuteľností aj vo vzťahu k sťažovateľovi. Sťažovateľ s týmto výkladom nesúhlasí a tvrdí, že tento rozsudok nie je v § 159a OSP uvedený, a preto nie v ňom ustanovené pravidlo vo vzťahu k takémuto rozsudku aplikovateľné. Zároveň sťažovateľ tvrdí, že rozhodnutia správy katastra

o povolení vkladu jeho vlastníckeho práva č. V 5258/2010 a č. V 5257/2010 „*nikto nikdy nenapadol žiadnym návrhom a (sú) teda platné, účinné a nezrušené*“. Z toho sťažovateľ odvodzuje, že zápis o jeho vlastníckom práve nemal byť z katastra nehnuteľností vymazaný.

Podľa § 159a OSP výrok právoplatného rozsudku o určení vecného práva k nehnuteľnosti, o neplatnosti právneho úkonu, ktorým sa nakladalo s nehnuteľnosťou, prípadne o určení neplatnosti dobrovoľnej dražby nehnuteľnosti je záväzný aj pre účastníkov zmluvy, ktorej sa týka návrh na povolenie vkladu vecného práva k dotknutej nehnuteľnosti a ktorý bol podaný v čase, keď v katastri nehnuteľností bola vykonaná poznámka o tomto súdnom konaní.

Podľa názoru ústavného súdu nie je ten výklad § 159a OSP, ktorý uplatnil krajský súd v napadnutom rozsudku, jediným možným výkladom predmetného ustanovenia vo vzťahu k rozhodnutiam o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že zápis vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností sa považuje za hodnoverný, kým sa nepreukáže opak, a preto zakladá iba predpoklad vlastníckeho práva, nie je však jedinou a dostatočnou podmienkou (*conditio sine qua non*) pre existenciu vlastníckeho práva [porovnaj § 70 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov]. Takýto rozsudok preto nemusí mať vždy nevyhnutne povahu rozsudku o vecnom práve alebo rozsudku o určení neplatnosti právneho úkonu, ktorým sa s nehnuteľnosťou nakladalo.

Pre posúdenie ústavnej udržateľnosti výkladu zaujatého krajským súdom je podľa názoru ústavného súdu relevantný kontext veci, v ktorej je navrhovateľom prokurátor [konanie iniciované prokurátorom o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v prípadoch, v ktorých sa nevyhovelo protestu prokurátora v zmysle § 35 ods. 1 písm. b) OSP] a v rámci ktorej bol prokurátorom namietaný práve taký nedostatok konania o návrhu na povolenie vkladu vlastníckeho práva (absencia schválenia právneho úkonu súdom), ktorý je zároveň sám osebe aj dôvodom neplatnosti právneho úkonu, ktorým malo dôjsť k prevodu vlastníckeho práva na právneho predchodcu sťažovateľa. V tomto kontexte sa

postavenie rozsudku vydaného v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu na roveň rozsudku o určení vlastníckeho práva, resp. o určení neplatnosti scudzovacieho právneho úkonu na účely § 159a OSP (ak bola poznámka o tomto konaní uvedená v katastri nehnuteľností v čase ďalšieho prevodu predmetných nehnuteľností), nejaví ako arbitrárne alebo neodôvodnené, či odporujúce účelu a zmyslu § 159a OSP.

Podľa názoru ústavného súdu z uvedeného vyplýva, že krajský súd dostatočným a zrozumiteľným spôsobom vyhodnotil, prečo považoval postup správy katastra za vecne správny. Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a postupom, resp. napadnutým rozsudkom krajského súdu pri rozhodovaní o jeho žalobe. Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vo vzťahu k namietanej neprimeranej dĺžke konania pred krajským súdom (takmer 13 mesiacov) sa ústavný súd pridrižiava svojej rozhodovacej činnosti (napr. IV. ÚS 11/2012), podľa ktorej jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel

ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. marca 2009).

Vzhľadom na tieto skutočnosti a závery ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vo vzťahu k tej časti petitu sťažnosti, v ktorej sťažovateľ navrhuje, aby „*ústavný súd zakázal v ďalšom porušovaní občianskych práv sťažovateľa zo strany... SK Trnava*“ a ktorá teda smeruje proti orgánu verejnej správy, ústavný súd zdôrazňuje, že bez ohľadu na prípadné iné nedostatky tejto časti petitu sťažnosti zásadne preskúmava v rámci konania o sťažnosti len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa konanie právoplatne skončilo. Ústavný súd, rešpektujúc požiadavku subsidiarity vyplývajúcu z čl. 127 ods. 1 ústavy i svoju doterajšiu rozhodovaciu prax, preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

So zreteľom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Z dôvodu odmietnutia sťažnosti v celom rozsahu nebolo potrebné zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. septembra 2013